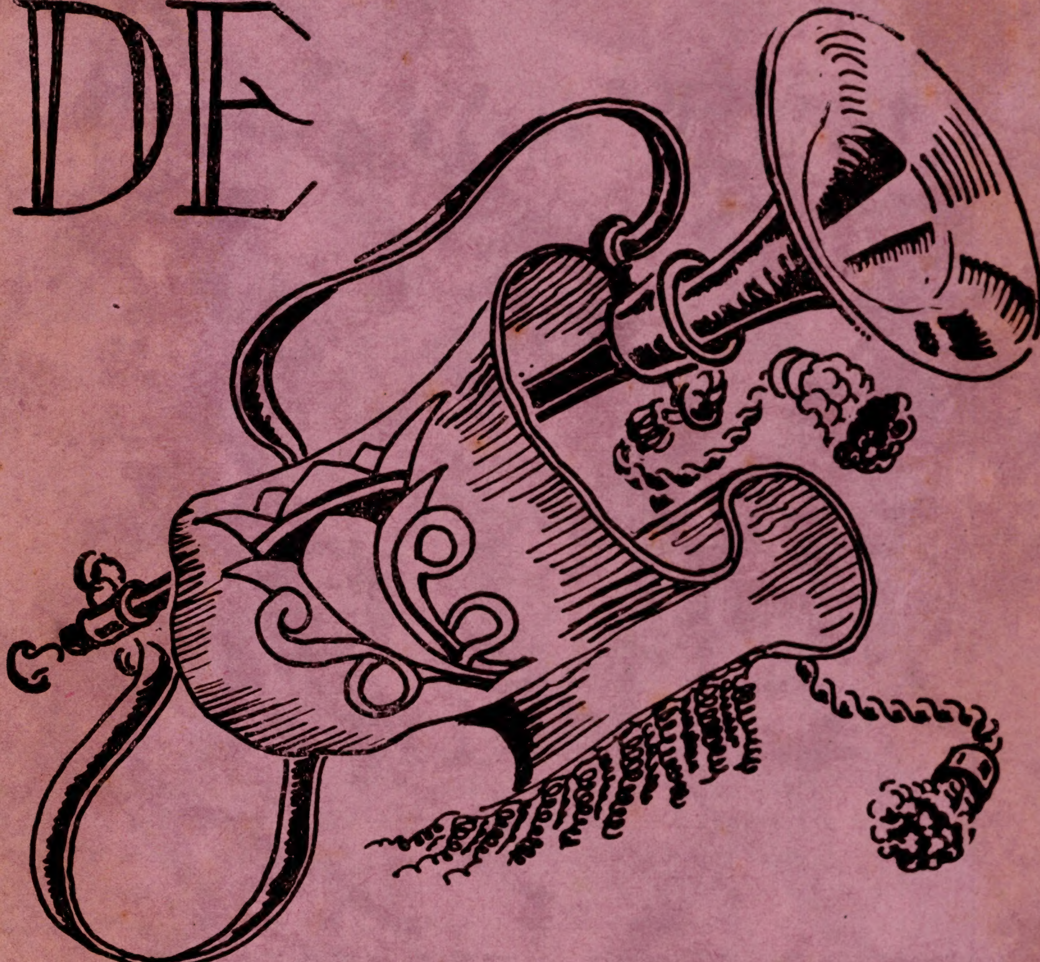
DE

KLAROEN

DE KLAROEN

BIJ ONS KERSTNUMMER

Nog vervuld van de heerlijke kerstvreugde, die ons ondanks alles de echte Christus-vrede bracht, zetten we ons tot schrijven van een inleiding bij ons Kerstnummer.

In de blije verwachting van het naderende feest hebben we het samengesteld. Vastbesloten waren we om er zowel naar inhoud als naar uiterlijke vorm een feestnummer van te maken. Een bescheiden fonds, bijeengebracht door stille belangstellenden in „De Klaroen", stelde ons in staat enige cliché's te doen vervaardigen, ontworpen door onzen tekenaar. De drukker stond ons met zijn rustige geestdrift terzijde. We hopen, dat zijn experiment met een druk in twee kleuren als geslaagd zal beschouwd worden.

Jeugd! Dat is groei en leven! Als de geestdrift verflauwt, is het uit met de jonkheid. Daarom mogen we dit nummer wel als een hoogtepunt beschouwen, maar niet als een rustpunt, waarop we zelfvoldaan terugzien. Niet achteromzien! Wat achter ons ligt heeft alleen waarde, omdat het ons in de rug duwt om met vreugde en moed verder te gaan. Dit is ook de inhoud van onze wens aan de hele Klaroenkring:

Zalig en voorspoedig Nieuwjaar, vol vreugd en leven.

Leve „De Klaroen"!

Redactie.

Rond de schemerlamp

Winkelen

De reflectors gooiden brede bundels brutaal licht op de kerstgroepen, die in de etalage stonden. Het felle licht viel niet op in de grote winkelstraat, waar elk raam een lichtzuil scheen van wit of rood kerstschijnsel.

Voor de ruiten stonden groepen kerststallen bont dooreen, lawaaierig haast, als op een Oosterse markt. Alleen leek de „zwijgzame - Madonna - met - Kind - figuur" een verdwaald wezen in deze bonte kleurenvloed; net als vóór bijna twee duizend jaar. Wat verandert de wereld toch weinig . . .

In de dakschaduw van een grote moderne rieten stal stond 'n klein Lieve - Vrouwke - met - Kindje; vreemd verloren in een hoekje als een kerstmeditatie. Eerst leek het me of Moeder en Kind in eindeloos leed van niet begrepen worden elkaar in de ogen zagen, waar toch een hemel in lachte . . . Leed om jou die misdeed ; om mij, die faalde ; om de bittere wereld, die zo weinig leerde uit Zijn geboorte ? Maar bij nauwkeuriger bezien was het meer of de kinderhandjes Goddelijk-blij naar Moeder grepen : blij om de verloste wereld, waar zoveel helden lijden nu; om jou, die strijdende overwon; om mij . . .?

Toen werd het groepje uit de etalage gehaald en ik zag hoe ernstig een Moeder met haar groten jongen dit beeldje bekeek. Moeder ging zachtjes met haar vinger over de Madonna, als leefde die. Ik zag nu een blij licht in de ogen van den jongen glanzen: weerglans ven eigen ziel . . . en verheugd gingen ze met hun schat naar huis. De keus was goed, als de mensen . . . . .

Nu begreep ik eerst recht die eenvoudige regels:

Zij konden van 't kribje niet scheiden,
En wachtten het Nieuwe Jaar!

BRIEVEN

Beste Herman,

Wil je wel geloven, dat ik nog steeds in een boetvaardige, nederige stemming ben? Wat zijn wij mannen toch domme sukkels. Ik ben bij je op bezoek geweest en ik heb die éne middag meer genoten dan anders in een jaar.

Allerlei herinneringen kwamen op, oude kennissen zag ik terug; maar zoals ik las in de brief van Moeder in „De Klaroen", voor de rest vergat ik alles. Wat zijn we toch egoïsten. We denken aan onszelf, we spreken over onszelf, we scheppen op, alsof we de wereld geschapen hadden, we maken grootse plannen voor de toekomst en vergeten, wat vlak bij ons is. Ja, ik ben werkelijk beschaamd tegenover Moeder. Die gaat ook op bezoek en die ziet alles en denkt aan alles. Ze heeft den klasbroeder gesproken over je studie, de surveillanten over je wellevendheid; (Keurige troep frisse knapen, op die Ulo-cour, zei ze). Ze is naar de slaapzaal geklommen om met den bouwbroeder te spreken, ze hoorde van het honderdjarig jubilee van St. Louis, kocht wat en heeft me daar zo geestig mee geplaagd, dat ik het moet vermelden. Honneur aux dames!

Ze had een boek gekocht, netjes verpakt enz. Ik nieuwsgierig, dat begrijp je. Het is misschien wel een cadeautje voor je, lachte ze. Meteen pakte ze de telefoonhoorn en belde Opa op. Ze moest dien goeden man toch ook vertellen, hoe mooi ze *zijn* oude Instituut vond. Ja, spreek ik met Opa? Juist, die ben ik. Heb je tijd om te komen? Ik heb zoveel nieuws! Ringgg afgebeld. Opa is al op weg, zei ze. Wat moet je toch, Moeder? Nou . . . zei ze ineens zo moederlijk alsof ik een kleine jongen was, nou . . . wees gerust, het is een verrassing voor jóu. Een ogenblik

later was Opa er. Moeder had thee gezet en al de duizend dingen gedaan, die ze in een paar minuten kan doen om de kamer gezellig te maken.

„Zizzo," zei ze met een ondeugend-triomferend lachje, „nu zullen we eens vertellen, wat we gezien hebben. Hier Pa, dit boek is voor jou." Ik scheurde de omslag eraf en Moeder praatte maar tegen den gretig luisterenden ouden man. „Hé," zeg ik, „Tussen Windvaan en Koepel, Saint Louis 1840-1940." „Wat?" vroeg Opa, en hij was ineens vol aandacht voor het mooie boek dat voor me lag. Als gelukkige kinderen gingen we erin zitten bladeren. „Toe," zei Grootvader, „laat mij dat nu eerst eens meenemen. Gun een oude man dat pleziertje." Ofschoon ik zelf popelde van nieuwsgierigheid, kon ik niet anders doen, dan het hem meegeven. Hij vertrok vlugger dan gewoonlijk: hij moest lezen van Vader Vincentius en frère Remi enz. enz.

En daar zat Moeder maar te gichelen: Heb ik je, of heb ik je niet, plaaggeest? Jij verdiende om al je plagerijen eens bij de neus genomen te worden. Heb je de geschiedenis van Tantalus wel 'ns gehoord? Van dat water, wat hem telkens tot de lippen kwam? En van het smakelijk ooft, dat boven hem zweefde? Wel, Tantalus, draag je leed met moed. Ze genoot van de fijne poets ,die ze me gebakken had. — Nou, zei ik kwasie-ernstig, ik vind het niet zo leuk. — Juist, antwoordde ze, die anderen plagen, kunnen zelf niets verdragen. — Knock out, ik moet het nederig erkennen, lachte ik terug, en nog wel door het zwakke geslacht.

Maar, Herman. ik zal het gauw terug hebben! Ik belde Opa dezelfde avond nog op en vroeg, of hij me kon ontvangen. Onmogelijk, antwoordde hij, ik moet het boek eerst uit hebben. En ik: Welk boek? En hij: Vraag dat maar aan je lieve vrouw. Ringg, afgebeld.

Nu, Herman, tot Kerstmis. Je zult hartelijk welkom zijn.

Vader.

Zondaarskerstmis

'k Heb met mijn hoofd op kribberand gelegen,
En al mijn wrange zonden uitgeschreid;
Toen gaf Zijn handje mij de eerste zegen:
Zijn kleine hand, vol van barmhartighei!d

En Die in winds'len lag, gaf mij een kleed,
Van zilverwitte sterrenglans geweven;
En bij die enk'le traan om wat ik deed,
Heeft Hij mij al mijn dwaze doen vergeven.

Toen nam ik 't goud der liefde in mijn handen,
Ik liet de wierook in mijn harte branden;
'k Heb bitt're myrrhe bij die twee gedaan.

Dan ben ik met de Wijzen opgerezen,
Heb overal dit zoete Kind geprezen,
En ben langs andre weg naar huis gegaan!

Kerstavond

,,Een beetje vlug, het is al acht uur. Eer we terug zijn, zal de klok wel tien slaan. Daarom, jullie vlug je mantels aan. Frans, zet je pet maar op. Het zal wel koud wezen buiten." We kleedden ons vlug aan en begaven ons op weg naar de ,,Bijenkorf."

In een donker hoekje naast de ingang staat hij, de ,,Pindaman" Zijn versleten pet schuin op het hoofd. Zijn smoezelig overhemd zonder boord, dat zich vaal aftekent tegen zijn versleten jasje, is bijna zijn enige borstbedekking. Z'n schoenen zonder veters, zijn voor de voorbijgangers onzichtbaar. Zijn trommeltje, haast het enige wat hij bezit, houdt hij strak tegen zich aangedrukt. Vandaag, de vooravond van Kerstmis, bergt het iets bijzonders: hulsttakjes. Hij wil proberen vandaag iets meer te verdienen, voor zijn Kerstmis. Sommige mensen lopen hem ruw voorbij, vinden hem de moeite van het aankijken niet eens waard. Anderen, wellicht beter opgevoed, duwen hem gauw een stuiverstuk,

in zijn verkleumde handen. Al jaren staat hij nu hier met zijn stropdasjes, drop enz. Wanneer zal hij naar China terug kunnen keren? Hij weet het niet. Een rilling van kou gaat door zijn lichaam.

Vlug stappen we voort. Eindelijk tekent het rood verlichte gebouw zich af als een schitterend paleis in de avondschemering. Het is vinnig koud en we zijn dan ook blij ons doel bijna bereikt te hebben. Met vlugge stappen bestijgen we de trap. Plots bemerkt m'n zusje den pindaman. Haar medelijdend hart doet zich gevoelen: „Moe, kijk eens hoe zielig!" We zijn allen geroerd. We gaan als versuft door zoveel leed de „Bijenkorf" binnen. We vergeten hem iets in de hand te drukken. Wij, die ons gelukkig gevoelen, door het naderend Kerstfeest, bemerken hier, dat er ook nog mensen zijn, die dat geluk niet kennen. „De Bijenkorf", hoe gezellig ook, lijkt ons nu niet. Plotseling doet mijn jongste zus het voorstel, iets van ons spaargeld af te staan voor den pindaman. En bij het verlaten van de „Bijenkorf", duwt moe den verkleumden man een geldstuk in de hand. We keren naar huis terug en gaan de Kerstnacht in met het gevoel, iemand gelukkig te hebben gemaakt. F. v. E.

KERSTMIS BIJ DE ARMEN

In een der hoge huizen met van ouderdom gebarsten muren, in het centrum der stad, is een kamer. Och, we moeten 't toch een naam geven, daarom noemen we het: kàmer. Door de gebarsten, vuile, met oude kranten beplakte ruiten van die kamer dringt 'n flauw, flikkerend licht naar buiten. Midden in de kamer staat 'n gammele tafel, waarop een schriel, kaal kerstboompje staat, versierd met repen gerscheurd krantenpapier en enkele kromme, dunne kaarsjes, terwijl aan 't uiteinde van „ieder" takje - het zijn er misschien vijf of zes - een klein chocolade kerstkransje hangt. Rondom de tafel zit het gezinnetje, 'n vader, 'n moeder, 'n jongetje en 'n meisje. De vader zit met de hand onder 't hoofd glimlachend te luisteren naar de hese stemmen van zijn vrouw en zijn dochtertje, die een oud Kerstliedje zingen, terwijl 't zoontje op een vals mondorgeltje hen tracht te begeleiden. Hun

gebogen, zwak-donkere silhouetten trillen op de grauwe muren van de kamer, door 't flikkeren van de kaarsvlammetjes, terwijl de uiterste hoeken vanwege het zwakke licht in 't duister liggen. Allen zijn schamel, maar zindelijk gekleed. De modepoppen in de krant, die tegen een gebarsten ruit is geplakt, vormen een malle tegenstelling met hun kleding.

Het glanzend-zwakke kaarslicht valt in de betraande ogen der vrouw, in de verrukte ogen der kinderen. Straks zullen de kerstkransjes verdeeld worden. Wat zullen ze smullen! Zal misschien niet de rijke dame binnenkomen, die in de kerstverhalen altijd zo een edele rol speelt? . . .

Onder het kerstboompje ligt in een met rood papier beplakt sigarenkistje 'n gebarsten, oud beeldje van het Kindje Jezus. Hier hoort Hij thuis. Want als de Armste der armen werd Hij geboren. En de armen schenkt Hij de ware Kerstvreugde.

Melatti van Sumatra.

C. F. C. „TIARA"

Het is een vruchtbare maand geweest voor de C.F.C. Jammer dat één bijeenkomst moest vervallen door overvloedig ander werk. Toch is dat een enkele keer zo erg niet: een wekroep heeft levensinhoud voor veertien dagen en de werkelijke actie moet dan wat zelfstandiger worden. We hebben ook ondervonden dat het niet eenvoudig is, twee minuten over een bepaald onderwerp te spreken. Een mooie gelegenheid was dit tevens om nu eens te horen hoe over „de Klaroen" gedacht wordt: opbouwende critiek werkt altijd goed.

Alleen het cultureel logboek, dat lukt nog niet erg. De grote handicap is hier: tijd. Ambitie is er genoeg. De „actie van de maand" was: kerstfeest voor arme kinderen.

Nu ben ik werkelijk benieuwd wat er onder de vacantie uitgewerkt wordt: de volgende maandactie. Over de Jezuïeten of Sint Ignatius in verband met het vierde eeuwfeest der vestiging in Nederland van deze wereldberoemde Sociëteit; of Geert Grote; of Don Bosco; of . . . . . Ook de vacantieopdracht: lekenapostolaat in je eigen parochie, kan mooie resultaten opleveren. Of ben je het schema daarvoor al kwijt? Deze bladzijde

roept weer een „maand C.F.C.-actie" in je geheugen. Denk tot slot dan ook nog eens aan: Vacantie is geen ongebondenheid . . .

Alg. Sch.

ONZE KERSTACTIE

Wel een beetje onwennig kwamen 40 kleuters de mooi versierde zaal binnen. Eigenlijk ging dat inleidend van woordje Br. Overste over hun hoofden heen, omdat de aandacht meer uitging naar de dampende chocola met krentenbol!

Bij de stemmige schemering van flikkerende kaarsjes werd geluisterd naar kerstverhalen, zang en pianospel. De stemming kwam er pas voor goed in, toen het tweede, meer vrolijke gedeelte begonnen werd met een bordje „snoep" en voordrachtjes over leeuw, kabeljauw en liftboy: inderdaad een rare combinatie . . . . .

De plundering van de kerstboom was zeker voor de meesten het hoogtepunt van dit feestje. Er waren zelfs al verbroederende vriendschappen aangeknoopt tussen enkele C.F.C.'ers en genodigden: een hartelijk handwuifje tot afscheid . . .

Alleen moeten jullie - of Br. Kok - eens precies uitrekenen, hoeveel kopjes chocola er van één liter melk gemaakt kunnen worden. Deze misrekening gaf aanleiding tot een „C.F.C.-chocolade-fuif" na afloop. Wie begon toen ook weer die twee regels uit ons clublied te neuriën: Je veux aider les autres
Pour ton amour . . . . . .

J. H. van der Stadt.

VREDE

Op die merkwaardige eerste schooldag is de verandering begonnen. Voorzichtig is Michel aan de hand van de kinderjuffrouw naar school gebracht. En behoedzaam liep hij op zijn lakschoentjes de klas in. — Breekbaar, denkt de broeder, als hij in dat bleke kindergezicht kijkt, met de grote blauwe ogen. Als Michel zijn stijfgestreken schortje heeft aangedaan, mag hij in de bank gaan zitten. Een wit lachje naar den broeder, die bedrijvig tussen al de nieuwelingen doorloopt, dan is hij weer

een wassen beeldje. Ze gaan naar het kleine speelplaatsje. — Hallo, zegt de broeder, Michel is paard en jij Felix koetsier. Vooruit, rijden. Zijn beentjes komen in beweging en dan is het, of er iets wilds in hem losbreekt. Hij holt en hij springt en hij lacht hóóg. Hij briest, als hij den broeder passeert en die gaat achteruit, roepend: Hu, wat een mooi wild paard. Michel gooit zijn hoofd achterover, hij steigert en stampt en daar gaat hij weer vlug het speelplaatsje rond, ronde na ronde, tot het belletje gaat en hij gedwee in de rij gaat staan. Er zijn zweetdruppels op zijn voorhoofd en zijn ogen schitteren. Zo is het begonnen.

De tweede dag ligt hij al om zes uur vragend te roepen, of het nog geen tijd is voor school. Vandaag gaan ze lezen. O, juf, kom toch, anders ben ik te laat. Zo gaat het dag na dag. Altijd iets nieuws en steeds meer opgewonden. Zijn stem heeft een helle klank gekregen en hij lacht en hij zingt, en hij holt de trap op en af, en hij moet sommen maken en lezen, lezen, lezen tot zijn wangen gloeien van opwinding.

Na een week moet Mevrouw Bentveld toch eens gaan zien, wat voor een spróókjeskasteel die school is. Ze ziet een stadsschooltje in een oud herenhuis, wat smoezelig van de vuile voetjes. Ze vraagt verwonderd:

— En is Michel hier nu zo gek op?

— Ja, zegt de broeder lachend, zijn geest is met een schok ontwaakt en nu heeft hij geen zachte handen en stoelen meer nodig. Hij zit kaarsrecht op een harde bank, want hij is een jòngen geworden. Dat is een gebeurtenis!

— Zo'n lief, zacht kind was hij, zegt mevrouw 'n tikje spijtig.

— En nu? vraagt de broeder glimlachend,

— Het is, of hij in brand staat en elke dag wordt hij feller. Het maakt me soms bang,

— Ja, zegt de broeder, hij is van fijn hout gesneden, met een vreemde, maar prachtige vlam, als in mahoniehout . . .

De dagen vliegen voorbij, de weken, de jaren. Michel heeft de lagere school doorlopen. Hij is opgegroeid tot een jongen, vol levendige bevalligheid. Hij is rustiger. Verkenner geworden, heeft hij een kapelaan leren kennen, die hem begrijpt, die hem leidt met een gebaar en enkele sobere woorden. Maar de kapelaan is vurig en snel van handelen. Een kort gesprek

slaat vonken in de jongensziel. Als verkenner zwerft hij door Amsterdam. Spoorzoeken in de stad is spannender dan in de bossen. Voor àlles is hij snel gereed. Dat is zijn karakter. Dat is de oefening. Hij helpt oude moedertjes de boodschappentas dragen en er is geen opdracht, of hij voert ze uit, snel, zonder dralen. Dat is de leiding van den kapelaan. In de kerk heeft hij zich thuis leren voelen als bij zijn besten Vriend.

Het dienstpersoneel raakt niet uitgeroepen over zo'n jongen. Mevrouw wil eigenlijk niet, dat hij zo gemoedelijk meewerkt met den huisknecht, ze heeft al eens afkeurend gekeken, maar ze laat hem toch maar begaan.

Nu staat hij in de keuken, breedbeens en ernstig. Het keukenmeisje is altijd wat weemoedig, maar nu is ze diep bedroefd. Haar moeder heeft ze al in geen jaren meer gezien. Ze vertelt van haar vader, die op zee gestorven is, van haar broers . . . het is eentonig telkens weer te zeggen: verdronken. Haar moeder heeft zich bij het laatste doodsbericht als een razende aangesteld: Is dàt een goede God, die mij zulke dingen aandoet? Ze wil van geen Kerk meer weten en als nog een priester durft komen, zal ze hem de deur uittrappen. Het keukenmeisje snikt. Ze kan niet meer naar een moeder gaan, die God vloekt.

— Waar woont ze? zegt Michel plotseling. — Nee, weert de keukenmeid af, maar ze zegt toch ten slotte het adres. En in Michel is iets opgevlamd. Ik ga er naar toe en ik breng ze de groeten van jou en zeg, dat jij met Kerstmis feest komt vieren. Weg is ie!

— Onmiddellijk doen! zegt de kapelaan.

Het oude vrouwtje kijkt met stekende oogjes naar den fijngebouwden jongen, diedaar in eens is binnengekomen met groeten van Aaltje. Kijk zo'n knappe jongen nu eens praten en lachen en vertellen . . . Zal hij eens thee zetten? Hij heeft van Aaltje een zakje heerlijke koekjes meegekregen en daar hoort thee bij. De oude vrouw voelt haar nijdigheid smelten. Ze zal zelf thee zetten. Nee, nee, dat kan Michel ook, hij is verkenner. Waar is het keteltje en de kopjes en de thee? Er komt een vertedering over de vrouw, die ze lang niet meer gekend heeft. Ze drinken en ze vindt de koekjes van Aaltje heerlijk. De jongeheer moet wat dichterbij komen zitten. Wil Aaltje met Kerstmis komen? Och, de jongeheer weet niet, waarom Aaltje weggebleven is. Moeder was zo bitter bedroefd, ze heeft God gevl. . . . .

Een priester? Zijn er nog goeie? Ja, Michel kent 'n héle goeie. Hij zal hem gauw gaan roepen . . . Het vrouwtje zit verbaasd rond te kijken. Dan staat ze op. Was het een droom? Heeft ze gevraagd, wat ze niet wilde? Zo'n lieve jongen. En die goeie Aaltje!

Het is een donkere avond. Donkere huizen en bomen en gele spiegeling van lantaarnlichten in glimmend-zwart water. Amsterdam. De kapelaan zit in de kerk en hij veert op, als Michel hem een adres in de oren fluistert. — Jij houdt staande de wacht bij het H. Sacrament, tot ik terug ben.

Een half uur later komt de kapelaan op zijn schouder tikken. — In orde, zegt hij zacht. Dan gaat Michel. Als hij de lantaarns van de brug vlak bij het huis ziet, voelt hij plotseling een hoog gevoel van blijdschap in zijn borst. Hij wil de pui op gaan, maar hij keert zich om en belt aan de deur van het souterrain.

KERSTVIERING OP DE ULO

Wat een gezellige stemming was er op die Kerstavond, die door Mhr. de Grauw geopend werd met gebed. We beleefden zo ongeveer de intieme sfeer van 't gezin en we zaten met 150 bij-een. Toen kwam Br. Overste met zijn fijne vertelling; daarna Br. Sebastianus met zijn mooi toneelstukje; af en toe gezang van kerstliederen. Geen wonder, dat vele jongens me zeiden: 't was een fijne avond. Een geestdriftige nieuweling zei: zo een mooie Kerstavond heb ik nog nooit gehad. Dat is zo de manier waarop jongens hun dank uitspreken. En 't zou me niet verwonderen of velen hebben hetzelfde gedaan, wat een jongen op de kweekschool me eens zei: ik heb de vaste gewoonte O. L. Heer 's avonds voor al 't goede te danken.

De Directeur.

mijmering bij het stalletje

Wat is het wonderlijk, dat over deze grauwe armoede zo een zuivere blijheid ligt. Ik weet niet wat het meest aantrekkelijk is: de glimlach van Jezus, het geluk van Maria of de bezorgdheid van Sint Jozef.

Als alle Vaders en Moeders eens kwamen kijken naar het geluk van dit jonge gezin . . .

Als alle wereldregeerders dezen Vredevorst eens huldigden . . .

Als alle jongens eens even knielden bij dit rustige geluk . . .

Ik denk, dat alle onrust uit een jongenshart hier verdwijnt, dat alle weerspannigheid wegvloeit en elke twijfel zijn oplossing vindt.

Als Jezus Zijn Hand eens in de mijne legde, Zijn Ogen in de mijnen glansden, Zijn Hart tegen het mijne klopte: dat zou sterven zijn van geluk . . .

Kwam de wereld maar een ogenblik naar Bethlehem; er is plaats voor allen . . .

het herdertje

'k speel op mijn fluit een
  nieuw lied; wil je 't horen?
er is vannacht een kindeke
          geboren!

'k hoor in de verte
  d' echo zachtjes beven;
zijn naam staat aan de
  hemelboog geschreven.

ik zie het zwakke
  schijnsel uit de stallen;
zal 't simple wijsje
      't kindeke bevallen?

nu sta ik bij het kindje,
          't wonderschone,
maar uit mijn fluitje willen nu geen tonen,

en 'k zie en zie maar blijde
          in zijn ogen:
het heeft die zoekend naar mij toebewogen;

ik zie een lach ontbloeien
          aan zijn lippen:
nu zingt mijn hart en 'k laat mijn fluitje glippen.

nu zingt mijn hart een nieuw lied;
          wil je 't horen?
er is vannacht een kindeke geboren!

verhalen van ulonesië

Jan

Er zijn in Ulonesië veel jongens, die Jan heten, maar er is eigenlijk maar één Jan. Dat is die jongen met dat boksersgezicht, zwaar en grof gebouwd. Iemand waar je bij eerste kennismaking liever mee eet dan mee vecht. Maar die een paar dagen later je vriend is om zijn goedige aard, zijn trouwe kameraadschap en zijn eenvoud. Je moet er Pietje maar eens over horen. Dat kleine pientere kereltje is zijn beste vriend onder alle kameraden. Jan heeft een karakter en alle eigenschappen om de gelukkigste man van Ulonesië te zijn, maar. . . hij heeft een geheugen als een zeef en hij is traag van begrip. Lezen kan hij niet en dat is zijn grote verdriet.
— Jan? zegt de directeur tegen den vader, Jan is de beste jongen, die op mijn school rondloopt.
— Ja, zegt de vader, hij heeft een oprecht goed karakter, dat heeft ie van zijn Moeder - zaliger, maar Broeder - directeur, hoe gaat het met de leerdij?
— Tja, antwoordt de directeur en hij wrijft met duim en wijsvinger over de kin, tja, wat zal ik zeggen?
— Nou, ik begrijp al, zegt vader weer, hm, enfin, ik wist het al vanaf de eerste dag, dat hij op de lagere school was. Laat hem maar rustig zijn best blijven doen. Hoe meer hij leert, hoe beter. Als hij geen diploma's kan halen, mij ook goed; schoolgeleerdheid is niet beslissend voor een gelukkig leven. Dat vindt de directeur heel juist opgemerkt.

Jan hoort zulke gesprekken niet en hij ploetert en woelt met zijn handen door zijn haren en hij is soms op de rand van de wanhoop, want lèren, nee dat kan hij niet.

Vanmiddag is er een belangrijke wedstrijd. Je moet Pietje de supporter maar eens horen. Hij loopt met Jan mee en hij is van top tot teen bewondering en geestdrift. Vanmiddag zal het stop-

perspilsysteem worden toegepast. En Jan is de spil. Denk eens, zegt Pietje, zo'n spil! Hij beschikt bovendien nog over een staalhard schot, tegen zijn schaar-trick is niemand opgewassen. Is er één keeper, die zijn nijdige head-trick te juister tijd toegepast, kan verijdelen? Die is er niet, vinden de andere supporters. En de harde schuivers en de scheerkeien vlak onder de lat? Pietje heeft een hoog-rode kleur gekregen en hij voelt, dat de overwinning voor Ulonesië moet zijn. Jan loopt er zwijgend bij. Hij pakt af en toe met zijn grote hand in het krullend haar van Pietje en lacht. Zo'n Pietje toch!

De wedstijd is begonnen. Juist, roept Pietje, goed, prachtig, zie je de stopper-spil, pang daar zuivert Jan het doelgebied. Meteen is hij aan 't stuwen. Worsteling voor het doel van de tegenpartij . . . Ondanks alle aanmoedigingen van Pietje blijft het 0-0 tot vlak voor het einde. Maar dan . . . Pietje siddert dagen later nog als hij eraan terugdenkt.

Kijk, Jan geeft een voorzet, de midvoor zwenkt naar rechts en centert naar den linksbuiten. Als een pijl schiet Jan naar voren, — Pietje bijt op zijn nagels en zijn rechtervoet gaat van spanning omhoog — de linksbuiten plaatst juist voor Jan en . . . Pang! een prachtschuiver in de benedenhoek, onhoudbaar. De keeper ligt languit. Hij eet gras van verdriet, zegt Pietje en hij stormt naar Jan, zijn man, die hijgend naar de kleedkamer gaat, want het eindsignaal heeft geklonken.

Op de terugweg is het woord aan Pietje, maar Jàn wordt somberder naarmate hij de schoolgebouwen nadert, want nu moet hij Engels gaan leren, en léren, nee dat kan hij niet. Pietje kan snateren zo veel hij wil. Als die zijn boek tien minuten onder zijn neus heeft, dan kent hij alles.

Onder de recreatie moet Pietje nu eens zijn mond houden. Overhoor mijn Engels maar eens, zegt Jan, die schuiver kan voor mijn part naar de maan schuiven. Pietje is gedwee en hij vraagt en vraagt, terwijl Jan stotterend tot de ontdekking komt, dat het morgen weer huilen wordt.

Somber gaat Jan naar bed. Hij slaapt gelukkig vlug in . . . .

Is dit de vijver met de droevige treurwilgen? Een koude najaarswind rukt aan de takken en slaat rimpels in het water. Eindeloze melancholie. Niets kan ik meer dan zuchten, treurt Jan, mijn Engels, mijn wiskunde. . . . . .

Wie staat daar ineens naast hem? Is dat niet Ridder Klaroen uit het sprookje? Hij is het. Met een elegante zwaai strekt de Ridder zijn degen vooruit. Er begint bij het gevest een groene smaragd te fonkelen, het vuur glijdt over het glimmende staal, schittert even op de punt en valt. Een zachte plof. De smaragd springt uit elkaar met groene vonken en wolken van zacht groen, die opstijgen en het heelal vervullen, terwijl heel in de verte een zingen begint als van grote koren, aanzwellend en afnemend. Nu is er plots volkomen stilte. Jan staat nog in schrikhouding met zijn armen stijf achterwaarts en de vingers krampachtig gespreid. De licht-doorschenen groene nevels trekken op en vóór hem ontrolt zich een golvend Engels parklandschap met fijne groene glooiïngen van gras en sierlijke bosschages.

Er zit een man op een bank in donker gewaad.

Is dit niet Shakespeare? Zo'n schilderij heeft vader in de salon. Hoort Jan geen Engels praten en bonst zijn hart dáárom van vreugde, omdat het Engals, dat hij verstaat? Shakespeare glimlacht.

— There are more things in heaven and on earth than you can imagine, Horatio. *)

— Beg pardon sir, my name is John. (Een zin uit Jan's boek.)

— This is a midsummernight's dream. **) Your wish?

— I w. w. want to learn English, zegt Jan. Gelukkig, dat de antwoorden allemaal in zijn vocabulaire staan.

— As you like it, ***) antwoordt Shakespeare. En opeens voelt Jan hoe zijn mond r's en th's en andere moeilijke letters proeft, alsof er honing in is. Zij stromen glad door zijn lippen.

— Please, sir, can you tell me where the railway-station is.... o, wat een dwaasheid, daar staat hij in dit poëtische landschap zijn eerste Engelse boekje op te zeggen. En dan vallen opeens donkere wolken omlaag. Help! De Klaroenridder! Is hij het? Heeft hij groene ogen? Nee! Nee! help! De punt van een degen drukt op zijn borst. Jan geeft een schreeuw.

Dan is hij wakker. Hij hoort gegichel uit de andere chambrettes. Geplas van water in de wasbakken... Wat was dat? Gauw eruit; anders kom ik te laat. I rise at six, hè dat boek. Vandaag Engelse

*) Er zijn meer dingen in hemel en op aarde, dan gij u kunt indenken, Horatio (Uit het Shakespeare-drama: Hamlet).

**) Midzomernachtdroom (Titel van een Shakespeare-stuk) waarin stil gekoesterde wensen in vervulling gaan.

***) Al naar het u lijkt (Titel van een Shakespeare-comedie).

les, rot. Wat wàs dat alweer? Engelse les vandaag . . . Niet denken, wàssen. Jan wast zich met zo'n woede, dat het schuim naar alle kanten rondvliegt.

Woensdag, 13 November.

In een nachtelijke, doldrieste bui kegelde de wind met dakpannen en dakramen. Tegen de morgen leverde hij zijn meesterworp door de twee schoorstenen van het ketelhuis omver te werpen. Dat is een meevaller, zei de stoker, die juist vóór de verplettering van het dak het gebouwtje verlaten had. Hij streelde verheugd zijn botten, die net op het randje de dans van vallende stenen ontsprongen waren. Maar och, och, al werkten de puinruimers, niet gehinderd door puinschuimers, de hele dag als paarden, een mijl in de omtrek hoorde men het klappertanden in de klassen, totdat de radiatoren weer weldoende stralen uitzonden over de verkilde gemoederen. Alleen Br. Oveste had nog pijn . . . . in zijn portemonnaie.

Donderdag, 14 November.

Een fluit, een hobo en een piano, Levenloze dingen. Maar wat een schoonheid jubelt eruit, als ze bespeeld worden door Feldkamp, Stotijn en Ketting! De speelse geest van het prettige praatje van Stotijn vloeit in de instrumenten en de wondere schoonheid ontroert ons. Met gespannen aandacht luisteren onze Ulomannen naar deze grote kunstenaars. Wie eenmaal muzikale schoonheid heeft leren proeven, die blijft zijn hele leven een minnaar van muziek.

Zaterdag, 16 November,

De man, die met machtige zwaai van zijn stoere armen versieringen weet op te bouwen, die duizenden ruikers heeft

geschikt en kilometers vlaggedoek door zijn handen heeft zien gaan, wordt vandaag in bloemetjes en vlaggedoek gezet. Als dan het wit en blauw van Advendo erbij komt, en de geuren van gepommadeerde kuiven en cigaretten zich mengen, dan springt het hart van fr. Edmund van vreugde op. Féést!! Geen feest zonder planken en plankenkoorts. Er wordt duchtig toneelgespeeld en het rood van de geestdrift past wonderwel bij het wit en blauw. O schitt'rende kleuren......!

Woensdag, 20 November.

Na een plechtige ontvangst op de vooravond, wordt het Directeursfeest gevierd. En het gaat weer: Hup uit je bed enz. Feesten demonstreren steeds de hartelijke verhoudingen tussen Broeders en jongens.

Vooruit mannen, met Vlammende Vleugels het toneel op. (Lieve drukker, vergeet de „u" in vleugels niet). Onze vliegeniers zijn goed opgeleid. Ze stappen fiks, ze doen ruig-sympathiek. Allemaal eigenschappen van de luchtheld. Als ze nu nog op een druilerige Zaterdagmiddag achter de stuurknuppel gaan zitten, dan zijn ze bijna klaar voor de toekomstige Indië-vluchten! Bijna..... Waar Tavenu al niet goed voor is.

Zondag, 24 November.

Ter gelegenheid van de pauselijke bid-en boetedag houdt de C.F.C. een plechtige herdenking van de gesneuvelden voor het Vaderland, die door de toespraak van Br. Overste en de zang van het broederskoor o. l. v. Br. Theophile zeer indrukwekkend was. Het was wel jammer, dat de jongens als geknakte lelies met hun neus op een papiertje, gedichten voordragen. Wij willen jullie ogen zien, je gelaatsuitdrukking, een schone houding, een sober handgebaar! Als je ons ontroeren wil door een schoon vers, moet lichaam en ziel samenwerken om het zo gaaf mogelijk voor te dragen. Maar dat kost studie en oefening. Dòe het eens zo! Een goed voorbeeld van voordrachtskunst gaf Br. Christophorus met de Peer Gijnt vertelling, waarbij Br. Ferdinand zorgde voor een fijnzinnige muzikale illustratie.

Woensdag, 4 December.

Gezeten op het edelste deel van een schimmel, die noch duizendpoot, noch slang, noch paard was, maar van alles iets had, deed Sinterklaas zijn plechtige intocht in de aula, omstuwd door pages. Toen Z. H. Exc. met een sierlijke smak in zijn

praatstoel was geworpen, ontplooide hij zijn zware, bisschoppelijke welsprekendheid en deelde links en rechts ernstige (?) vermaningen uit in goed verstaanbaar Spaans. Hoe Sinterklaas een speculaaskoekje door zijn baard naar zijn mond wroet, is elk jaar een bizondere attractie, evenals de kleine surprises. Het slot was een apotheose van gejuich en applaus!

Donderdag, 5 December.

Na zijn persoonlijk bezoek hield St. Nicolaas ons nog een volle dag in spannende verwachting naar de grote surprises. De avond bracht de vervulling van vele wensen. In de prettige beslotenheid van de klassen werden de pakken en pakjes opengemaakt. Alleen al om zo iets te genieten, zei een oude broeder, zou men nog 'ns jong willen zijn.

Vrijdag, 6 December.

Was het wonder, dat Sinterklaas vandaag uitbundig toegejuicht werd, toen hij, gezeten op een echte knol, afscheid kwam nemen van Saint Louis? In storm en windvlagen daverde zijn zware stem door de wildwaaiende baardharen heen, terwijl zijn mijter voor de veiligheid tot op zijn neus was neergedrukt. Aan alles kon je zien, dat we ook dit jaar weer de echte hadden, de Spaanse!

In lunchrooms, zie je, wordt er wel eens mee gesmokkeld.

's Avonds kwam de Kweekschool toneelspelen. Nadat Graaf de Mailly onder luid geween alles verloren had, behalve zichzelf, kwamen twee ruziemakende heren en twee zeer godvruchtige bruine paters aan de beurt. Daarop volgde: „Vaarwel", een stuk vol daverende dwaasheid. Wat een heerlijke typen! De toneeldirecteur, de regisseur, de toneelspeler met evenveel nieuwe ideeën als broeken en jassen, en het bolhoed-manneke, dat maar steeds om afbetaling zeurde! Waarom stonden we na afloop niet als één man op om het „Vaarwel" te beantwoorden met een even luid: „Tot weerziens"? De toekomstige onderwijzers gaven onze Ulomannen een prachtige les in toneelspelen.

Zaterdag, 7 December. Maria-avond.

Klokke acht verzamelen zich ruim negentig congreganisten met genodigden in de kleine refter tot het houden van een eenvoudige, simpele Maria-avond. In alle soberheid, teken des tijds, prijkte het Maria-beeld te midden van een kleine versiering.

De prefect opende de avond met de Christelijke groet, waarna door allen het „Magnificat" gezongen werd.

De WelEerw. Heer de Graauw hield een kernachtige toespraak over Maria's leven en liet vooral uitkomen, de grote waarde van de liefde in ieder mensenleven. Met declamatie, afgewisseld door zang werd de avond voortgezet en gesloten met een gezamenlijke Maria-hulde.

Alles samenvattend is deze eerste Maria-avond geslaagd. Moge de volgende in grootser vorm worden opgezet, Maria ter eer, om door Hare bemiddeling te verkrijgen een spoedige en rechtvaardige vrede.

Zondag, 8 Deecember.

Voorbereid door een Maria-uur op Zaterdagavond, deden 44 leden van de Maria-congregatie vandaag hun plechtige opdracht. 's Middags weer comedie. Het leven op de Ulo wordt langzamerhand geheel schouwtoneel. Voor de variatie zagen we, dat de geesten in het luchtruim ook al hun ruzietjes hebben. Jammer dat we de geest, die onze centrale vernielde, niet in de gaten konden krijgen. Anders hadden we hem om zeepie-zeepie laten gaan in de sepi-sepi.

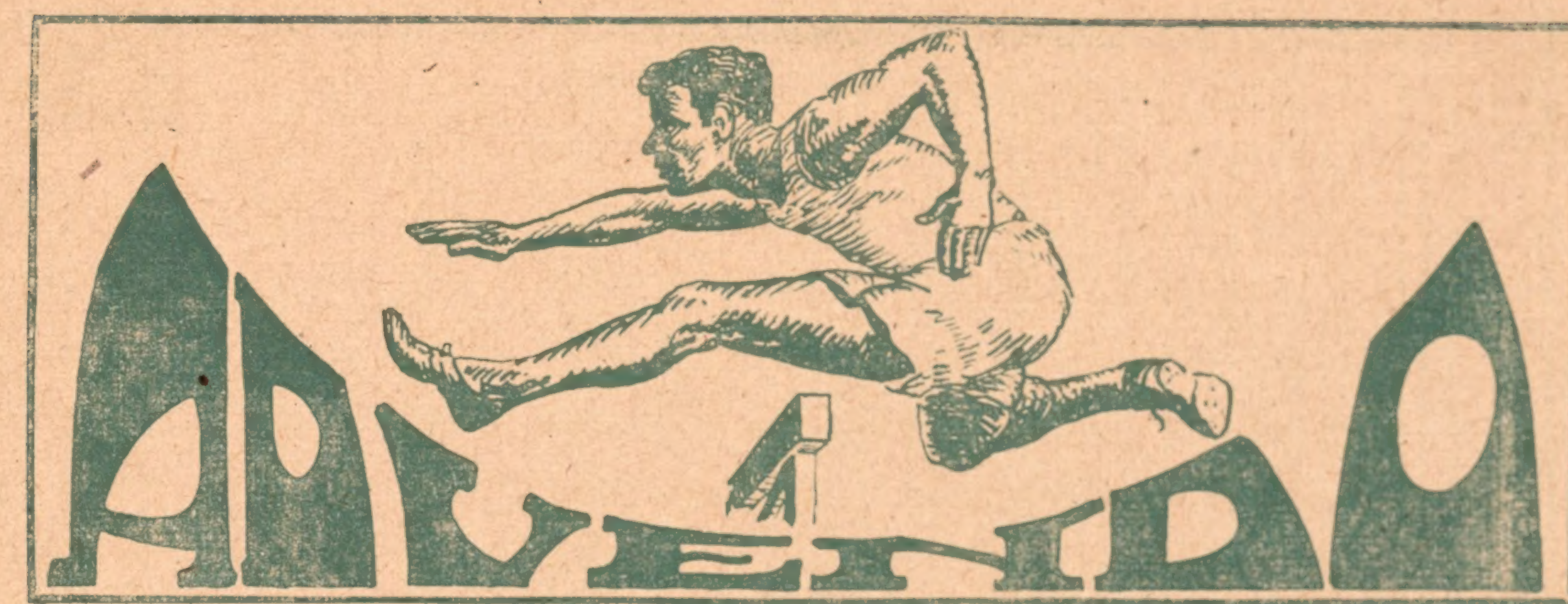
Donderdag, 12 December.

De Heer van Seumeren houdt een pittige, vrolijke causerie over de Nederlandse Spoorwegen. Enkele films en enige vrolijke liedjes, door hem zelf gezongen en op de piano begeleid, verhoogden de gezelligheid.

Donderdag, 19 December.

Met een gezellig souper in de aula, met zang, vertelling en voordracht wordt een Kerstavond gevierd, die meteen een afscheid is in verband met de vacantie, die 20 December begint.

Prettige vacantie, Zalig Kerstfeest en Zalig Nieuwjaar. Tot 1941!

ADVENDO-BABBELTJE

Als jullie dit babbeltje leest, zit je alweer enige dagen heel knus en in blakend welstande bij Moeders pappot! Fijn vind ik de gedachte, dat jullie nu in zo ruime mate geniet van de gezelligheid en huiselijkheid, nu eenmaal eigen aan een Kerstvacantie. Kerels, profiteert ervan, want eerlijk gezegd, jullie hebt een stevig trimester achter de rug. Blaas maar eens eventjes uit, om straks weer met frisse moed aan de slag te gaan.

Wat vliegt de tijd toch, hé! Jullie dagen hier op Saint Louis zijn een aaneenschakeling van les en studie, en de overige tijd, nu, daar weet Advendo wel raad mee. Als je dezer dagen eens een paar minuten hebt, dat je door weersomstandigheden op het punt staat, je te gaan vervelen, pak dan je Klaroenafleveringen eens in de hand en lees de kronieken eens over. Me dunkt, je staat verbaasd en zegt: Is dat allemaal - om van de fiets van Piet Paaltjes nog maar niet te spreken - gepasseerd in dit trimester? Ja, we vergeten zo gauw, maar dat neemt niet weg, dat er veel en goed gewerkt is. Daarvoor verdienen jullie een extra applaus.

Mannen! Na de vacantie allen weer de schouders onder Advendo! Zorgt ervoor, dat je na gestadige en ernstige studie weer de broodnodige ontspanning zoekt en er je volle medewerking aan geeft.

En nu, boys, nog veel plezier in de resterende vacantiedagen. Laat je maar eens lekker vertroetelen! Je begrijpt, dat ik jullie, alsook je geachte Ouders, van ganser harte en in alle opzichten Zalig en Gelukkig Nieuwjaar toewens, daarbij tevens de hoop uitsprekend, dat we ook in het nieuwe jaar weer veel en vruchtbaar mogen samenwerken.

ADVENDO - VOETBAL

We staan alweer vóór de vacantie. Wat is het trimester toch weer omgevlogen! Onze Advendo-mannen zouden zeggen: „We hebben er weer vier maanden doorgetrapt." Ja, in waarheid, we hebben onze vrije tijd goed benut. Menig balletje werd aan het rollen gebracht, en menig „scheentje" werd gegeven. (Al was 't dan ook niet uit ruwheid of door wild spel, beste inleider.)

Een overzicht geven van de gespeelde wedstrijden, is echter wel wat moeilijk, omdat het meermalen schipperen was met de verschillende clubs, die ook zo graag eens oefenden en repeteerden op onze voetbalmiddagen. We hebben natuurlijk wat water in de wijn gedaan, en zonder ruzie hebben we iedere club het hare gegeven. De competitie is nog niet afgelopen. Oh, dat is niet erg, zeggen onze mannen, dat is ieder jaar zo. De regendagen en noodzakelijke repetities van zang en toneel zijn spelbrekers geweest, maar desondanks mogen we op een prettig voetbaltrimester terugzien. Ons doel is bereikt n. l. we hebben onze vrije tijd gezellig doorgebracht met spel in de open lucht, zodat onze geest en ons lichaam fit waren voor de avondstudie.

Advendo-mannen, nu maar eens lekker uitgerust. Na de vacantie gaan we weer vol moed en vreugde door. Aan allen: Zalig Nieuwjaar! En . . . tot kijk!

Br. G.

ST. TARCISIUS.

Op 25 November vierden de Verkenners hun patroonfeest n. l. St. Tarcisius. De gehele dag waren de verkenners in uniform. Ze waren amper wakker of ze gingen den Hopman gelukwensen met het heuglijk feest.

's Morgens werd de H. Mis opgedragen tot intentie van onze groep, waarna we gezamenlijk ontbijt hadden in de kleine sociëteit.

Toen we met ontbijten klaar waren, was het net tijd om naar de klas te gaan.

's Middags om ongeveer één uur marcheerden de verkenners

flink in de maat naar het Generalaatshuis, om daar den Algemenen Overste te gaan feliciteren, want die vierde toen ook zijn patroonfeest. Daar aangekomen stelden we ons gauw op in de letters V. T. d. i. Vader Tarcisius. Onze troepleider Max hield een klein speechje en een kievit overhandigde een aardig souvenir. We zongen nog enkele leutige liedjes en je kon zien, dat Vader Tarcisius ermee gecharmeerd was, dat we gekomen waren.

Hij genoot er echt van, want het was ook de eerste maal dat hij door de verkenners gehuldigd werd. Wat ons verraste, was, dat Vader nu zelf nog een woord tot ons sprak. Hij bedankte ons voor de leuke attentie, maar vooral hoopte hij, dat wij als groteren vooral trouw de verkennersdeugden zouden beoefenen, en dat de broeders, die zich aan 't werk gaven, volledige medewerking zouden ontvangen. Intussen was het tijd geworden om weer terug te gaan. Onderweg zongen we allen uit volle borst totdat we weer op de cour aangekomen waren. 's Avonds hielden we met Tarcisius II een gezellige kampvuuravond, in de kleine sociëteit, met leuke afwisseling in voordracht en zang. Toen we ongeveer op de helft van de avond gekomen waren hield Mhr. de Graauw een Tarcisius-vertelling. Vervolgens nog enige liedjes en yells, totdat het tijd werd om naar ons nestje te gaan. Zo was dit kampvuur-avondje een waardig slot van onze eerste officiële Tarcisiusdag.

Een Kievit.

Op Dinsdag 17 December werden aan 12 Verkenners 2e-klas insignes uitgereikt door den G. L.

KLASBLOEMPJE

Klasdeur gaat open. Jongens kijken om. Klasbroeder, verdiept in zijn boek: Kijk toch vóór je. Er kan geen vliegje binnenkomen, of je moet het zien. Gefluister, gegichel, gegrinnik. Wat? Een spekvlieg, zegt een brutaaltje voorzichtig. De klasbroeder kijkt opzij en ziet naast zich een collega van om en bij de tweehonderd pond!

KORT DRAMA

Mijn innig geliefde tante nam haar distributiekaart en ging om zeep. Geen bloemen. Verzoeke van rouwbeklag verschoond te blijven.

PRIJSVRAAG

De jonge Keizer van Bantoesjimba las in de archieven van zijn vader, dat in 1890 spionnen melding maakten van invallen der Sjoe-sjoe-sjoe-stammen in het keizerlijk gebied. Van de briefwisseling tussen zijn vader en zijn generalissimus begreep hij niets. Zij luidde aldus:

Keizer aan generaal 19. 20. 18. 25. 11. 5. 14.
Antwoord: 1. 5. 14. streep 7. 5. 5. 14. streep 23. 1. 19. 2. 1. 1. 19.
Keizer aan generaal: 1-19. 10. 5. 14. 15. 21. streep - niet 19. 20. 18. 25. 11. 5. 14. maar 19. 20. 18. 25. 4. 5. 14.
Antwoord: 15. 15. 15!

De generaal versloeg de Sjoe-sjoe-sjoe-stammen op verpletterende wijze en de vrede werd hersteld.

De jonge Keizer van Bantoesjimba vraagt aan de inwoners van Ulonesië de oplossing van dit raadselachtige cijferschrift.
Beloning: de helft van het rijk. (Dit is de gewoonte onder echte Keizers) Adres: Grootzegelbewaarder Bantoesjimba.

Oplossing: zie het volgende nummer!

CORRESPONDENTIE

Aan alle medewerkers nogmaals het dringend verzoek, papier voor copy slechts aan **een** zijde te beschrijven. De redactie-secretaris is in zijn jeugd wel door en door getraind in het schrijven van strafregels, maar hem dwingen, alle ingeleverde bijdragen over te schrijven, vindt hij niet leuk. Een beetje attentie dus! Onverzorgde copy zal dan ook voortaan teruggezonden of terzijde gelegd worden.

C. v. B. Lange voetbalverslagen kunnen we niet plaatsen. Als je nog eens copy inlevert, wil je dan bovenstaande opmerking in acht nemen?

Kemb. Dj. Je verdienstelijke opstel „Tropennacht" paste niet in het kader van dit kerstnummer. Waarom heb je de secr. zoveel strafregels op de hals trachten te schuiven?

Amaht. „Vaarwel" misschien een volgende keer.

Th. O. „Boer Krelis" is wat lang van adem. Als er nog eens plaats is. . . . Het is aardig verteld.